Jaroslav Věšín

Jaroslav Věšín (1860 – 1915) byl česko-bulharský malíř, profesor a zakladatel malířské školy v Sofii, jež měla zásadní význam pro další vývoj bulharského výtvarného umění. Studoval na pražské akademii u Antonína Lhoty a vlámského hostujícího profesora Jana Swertse. Poté odešel do Mnichova, kde byl nejprve soukromým žákem Józefa Brandta, následně profesorů Karla von Pilotyho a Otty Seitze na tamější malířské akademii.

Roku 1884 odešel na Slovensko a své obrazy představil o tři roky později na soukromé výstavě v Turčianském Sv. Martině. Na sklonku 80. let se vrátil do Mnichova, v roce 1891 se zúčastnil Jubilejní zemské výstavy v Praze. Následně žil v Bulharsku, neboť nastoupil jako profesor jím spoluzaložené Státní malířské školy v Sofii. Pracoval dokonce jako státní zaměstnanec bulharského Ministerstva války, jeho úkolem bylo pořizovat umělecké dokumentace vojenských akcí. Zpodobňoval i scény z každodenního života a lovu, často se věnoval malbě milovaných koní.

Během 1. balkánské války (1912–1913) byl vojenským malířem v hodnosti plukovníka. Věšínova díla slohově náležejí do realistické malby generace 80. let 19. století, kdy se probudil zájem o venkov a národopisné žánry. V Bulharsku jednak zachytil život venkova a jeho etnografický svéráz, ale také se stal jakýmsi vizuálním kronikářem bojů bulharského vojska na počátku bouřlivého 20. století.